

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 15 maart 2011 in zaak nr. 11/6689 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 februari 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De minister klaagt, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling ten onrechte op grond van artikel 50, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) is staandegehouden. Daartoe voert de minister aan dat de vreemdeling, nadat hem door de verbalisant herhaaldelijk is verzocht zich in het kader van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: de Wav) te legitimeren, slechts een Turks identiteitsbewijs heeft overgelegd. Nu een Turks identiteitsbewijs niet kan worden aangemerkt als een document als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) en voorts is gesteld noch gebleken dat de vreemdeling voorafgaand aan de staandehouding overigens over een dergelijk document beschikte, dient een redelijk vermoeden van illegaal verblijf te worden verondersteld, aldus de minister.

2.1.1. Volgens een daarvan op ambtseed onderscheidenlijk ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal is de vreemdeling op 24 februari 2011 om 19.00 uur staandegehouden op de voet van artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000. Het op ambtseed onderscheidenlijk ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal van bevindingen vermeldt daaromtrent het volgende:

"Op donderdag 24 februari 2011 omstreeks 18.55 uur waren wij, verbalisanten, in uniform gekleed en met districtssurveillancedienst belast en fietsten over de . Ter hoogte van koffiehuis te zagen wij dat er in het koffiehuis een man achter de balie stond en bezig was koffie in te schenken. Wij keken gedurende een minuut naar binnen door de voorruiten en zagen dat de man die achter de balie stond ook een koffiekan oppakte en koffie inschonk en vervolgens de koffiekan op de balie zette. Hierop besloten wij, verbalisanten, een controle op grond van de Wet Arbeid

Vreemdelingen te gaan doen. (...) Eenmaal binnen zagen wij dat de man die achter de bar stond en koffie inschonk voor klanten de koffie ook naar een klant bracht welke aan een tafeltje zat. De man die de koffie naar de klant bracht bleek te zijn genaamd:

[de vreemdeling] geboren op te wonende

Wij, verbalisanten, zagen dat [de vreemdeling] de koffie neerzette en wederom achter de balie plaatsnam. (...) Ik, eerste verbalisant, vroeg [de vreemdeling] naar een geldig op zijn naam staand legitimatiebewijs. In eerste instantie begreep [de vreemdeling] kennelijk niet wat er gevraagd werd maar na herhaaldelijke verzoeken om een identiteitsbewijs kwam een beduimd exemplaar van een Turks identiteitsbewijs uit zijn broekzak. Daar wij, verbalisanten, twijfels hadden over het rechtmatig verblijf van [de vreemdeling] hebben wij hem vervolgens op donderdag 24 februari 2011 te 19.00 uur staandegehouden."

2.1.2. De overweging van de rechtbank dat uit het proces-verbaal van bevindingen duidelijk naar voren komt dat sprake was van een controle in het kader van de Wav en dat de vreemdeling in dat verband naar zijn identiteitsbewijs is gevraagd, is in hoger beroep niet betwist. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 juli 2002 in zaak nr. 200202606/1, AB 2002, 430), staat de rechtmatigheid van een controle ter uitvoering van de Wav niet ter beoordeling van de vreemdelingenrechter.

Gelet op het feit dat het verzoek om een legitimatiebewijs te tonen is gedaan ter controle op de naleving van de Wav en uit het proces-verbaal van bevindingen blijkt dat de vreemdeling desgevraagd een Turkse identiteitskaart heeft overgelegd waaruit zijn verblijfsrechtelijke positie niet blijkt, is gebleken van feiten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden van illegaal verblijf opleverden. Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de vreemdeling ten onrechte op grond van artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000 is staandegehouden.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 25 februari 2011 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.3. De vreemdeling betoogt dat de aan de maatregel ten grondslag gelegde omstandigheden, mede gelet op het bepaalde in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a en b, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn), geen grond geven voor het oordeel dat hij zijn verwijdering ontwijkt of

belemmert. Daartoe voert de vreemdeling aan dat hij identiteitspapieren heeft overgelegd en hij een vaste woon- en verblijfplaats heeft, omdat hij een vriendin heeft. Voorts wijst hij op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 30 november 2009, C-357/09 PPU, (hierna: het arrest- : www.curia.europa.eu).

2.3.1. Aan de maatregel van bewaring is ten grondslag gelegd dat de vreemdeling

- niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000,
- geen vaste woon- of verblijfplaats heeft,
- zich niet heeft aangemeld bij de korpschef,
- eerder niet rechtmatig in Nederland heeft verbleven.

2.3.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling onder de werkingssfeer van de richtlijn valt. Verder is van belang dat de Afdeling in de uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100555/1/V3 (www.raadvanstate.nl), samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, heeft overwogen dat artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 – voor zover nodig – richtlijnconform kan worden uitgelegd in die zin dat, zolang niet aan artikel 3, zevende lid, van de richtlijn is voldaan, een maatregel van bewaring alleen mag worden opgelegd indien de betrokken vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 april 2011 in zaak nr. 201101086/1/V3, www.raadvanstate.nl) dient bij de beoordeling of de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert te worden uitgegaan van de omstandigheden die in het besluit tot oplegging van de bewaring zijn vermeld. Bij deze beoordeling moet rekening worden gehouden met de toelichting die de minister – ter zitting van de rechtbank dan wel anderszins – ten aanzien van deze omstandigheden heeft gegeven en – in samenhang daarmee – met hetgeen hieromtrent uit het bewaringsdossier van de vreemdeling valt af te leiden.

In dit geval heeft de minister er ter zitting van de rechtbank op gewezen dat de vreemdeling eerder in 1991 en 1993 door Nederland is uitgezet en in 2000 is teruggekeerd naar Nederland. De vreemdeling heeft de stellingen van de minister dat hij reeds eerder door Nederland is uitgezet en hij niet is ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie niet betwist. Voorts heeft de vreemdeling met de enkele, niet nader onderbouwde stelling dat hij een vriendin heeft niet aangetoond dat hij een vaste woon- of verblijfplaats heeft. Reeds nu de geldigheidsduur van het door de vreemdeling overgelegde Turks paspoort en van de Turkse identiteitskaart was verlopen, mocht de omstandigheid dat hij niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000 aan de maatregel ten grondslag worden gelegd. Mede in het licht van het voorgaande kan uit de onder 2.3.1. genoemde omstandigheden worden afgeleid dat de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

De beroepsgrond faalt.

2.4. De vreemdeling betoogt dat de minister met een lichter middel dan bewaring had moeten volstaan. Daartoe voert hij aan dat hij een identiteitskaart heeft overgelegd en een vaste woon- of verblijfplaats heeft. In dat kader stelt de vreemdeling dat aan zijn vriendin had moeten worden gevraagd of zij bereid is hem onderdak te bieden. Voorts verblijft hij reeds meer dan tien jaar in Amsterdam en heeft hij geen criminele antecedenten, aldus de vreemdeling.

2.4.1. Zoals hiervoor onder 2.3.2. is overwogen, bestaat aanleiding aan te nemen dat de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt. Met het betoog dat aan zijn vriendin had moeten worden gevraagd of zij bereid is hem onderdak te bieden, heeft de vreemdeling niet aangetoond een vaste woon- of verblijfplaats te hebben. Dat de vreemdeling stelt meer dan tien jaar in Amsterdam te verblijven en geen criminele antecedenten te hebben, zijn geen bijzondere feiten of omstandigheden met betrekking tot zijn persoonlijke belangen die de maatregel onevenredig maken. Gelet hierop heeft de minister zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat in het geval van de vreemdeling geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen dan de inbewaringstelling doeltreffend konden worden toegepast.

De beroepsgrond faalt.

2.5. De vreemdeling klaagt dat hem geen vertrektermijn is gegund en hij daarom niet in bewaring mocht worden gesteld.

2.5.1. Het betoog wordt aldus begrepen dat dit is gericht tegen het terugkeerbesluit. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100307/1/V3; www.raadvanstate.nl) staat, nu in dit geval los van de maatregel van bewaring een terugkeerbesluit is genomen, het rechtsmiddelenstelsel van de Vw 2000 thans eraan in de weg dat de bewaringsrechter bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring tevens een oordeel geeft over de rechtmatigheid van het terugkeerbesluit. Aan deze grond wordt dan ook voorbij gegaan.

2.6. Gelet op het voorgaande, zal de Afdeling het door de vreemdeling tegen het besluit van 25 februari 2011 ingestelde beroep alsnog ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 15 maart 2011 in zaak nr. 11/6689;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

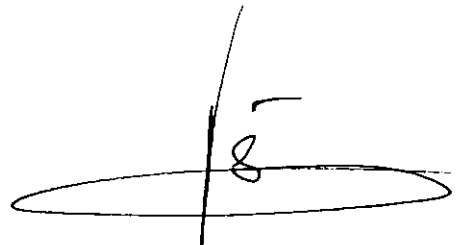
w.g. Graat
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 juli 2011.

307-633.

Verzonden: 13 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/6689

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

V-nr:

in het geding tussen:

geboren op _____, van Turkse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. K. Ramdhan, advocaat te Amsterdam

en:

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.A.M. van der Kils, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 25 februari 2011 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepsschrift van 25 februari 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

Op 4 maart 2011 heeft verweerder de rechtbank bericht dat de bewaring met ingang van die datum is opgeheven.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 8 maart 2011. Eiser is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

1. Eiser heeft - voor zover voor de beoordeling van het geschil relevant - aangevoerd dat zijn staandehouding onrechtmatig is geweest, omdat het daartoe vereiste redelijk vermoeden van illegaal verblijf ontbrak. Uit het proces-verbaal van bevindingen van 24 februari 2011, bezien in samenhang met het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding van 24 februari 2011, blijkt immers niet waarop dit vermoeden is gebaseerd. Het door eiser getoonde identiteitsbewijs is voorafgaand aan zijn overbrenging naar het

Zaaknummer: AWB 11/6639 inzake

Pagina 2 van 5

politiebureau niet vals bevonden noch zijn de daaruit gebleken persoonsgegevens geverifieerd. Uit de enkele omstandigheid dat eiser werkend in een koffiehuis is aangetroffen en hij desgevraagd een identiteitsbewijs heeft getoond, kan niet worden afgeleid dat hij hier illegaal verblijft.

2. Verweerder heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd. Uit het proces-verbaal van bevindingen van 14 februari 2011 blijkt voldoende duidelijk dat eiser is aangetroffen in het kader van een controle op grond van de Wet arbeid vreemdelingen (Wav) en dat in dat kader naar zijn identiteitsbewijs is gevraagd. Dit traject ligt in deze procedure niet ter beoordeling aan de rechtbank voor. Uit het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding van 24 februari 2011 blijkt voorts dat het redelijk vermoeden van illegaal verblijf is gebaseerd op zichtbaar illegale werkzaamheden. Verweerder beschikt niet over een aanvullend proces-verbaal omtrent de feiten en omstandigheden waaronder de staandehouding van eiser heeft plaatsgevonden.

De rechtbank overweegt het volgende.

3.1. Volgens paragraaf A3/3.3. van de Vreemdelingencirculaire 2000, voor zover hier van belang, mag mede op basis van ervarings- en omgevingsgegevens een objectief redelijk vermoeden van illegaal verblijf worden aangenomen als er bijvoorbeeld sprake is van aanwijzingen die de politie verkrijgt bij de controle van persoonsgegevens in het kader van de uitoefening van politietaken of van een redelijk vermoeden van illegale tewerkstelling in het kader van de Wav.

3.2. Bij de beoordeling of sprake was van een naar objectieve maatstaven gemeten redelijk vermoeden van illegaal verblijf, op grond waarvan eiser krachtens artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000 kon worden staandegehouden, is van belang dat het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding ter zake van artikel 50, eerste, tweede of derde lid, van de Vw 2000 enkel vermeldt dat het redelijk vermoeden van illegaal verblijf was gebaseerd op zichtbaar illegale werkzaamheden. Verder staat in het proces-verbaal van bevindingen van 24 februari 2011, voor zover van belang, vermeld:

"(...) Op donderdag 24 februari 2011 omstreeks 13.35 uur waren wij, verballanten, hi uniform gekleed en met districtsurveillancedienst belast en stelden over: *ter hoogte van koffiehuis*
is *zagen wij dat er in het koffiehuis een man achter de balie stond en bezig was koffie in te schenken. Wij keken gedurende een minuut naar binnen door de voorruit en zagen dat de man die achter de balie stond ook een koffiekopje oppakte en koffie inschonk en vervolgens de koffiekopje op de balie zette. Hierop besloten wij, verballanten, een controle op grond van de Wet Arbeid Vreemdelingen te gaan doen. Wij gingen voornoemd koffiehuis binnen en deelden de aanwezige mensen mee dat wij een controle op grond van de Wet Arbeid Vreemdelingen gingen doen en daartoe even de beheerder wilden spreken.*

Eenmaal binnen zagen wij dat de man die achter de bar stond en koffie inschonk voor klanten de koffie ook naar een klant bracht welke aan een tafeltje zat. De man die de koffie naar de klant bracht bleek te zijn genoemd:

geboren op is wonende

Wij, verballanten, zagen dat Akseki de koffie neerzette en wederom achter de balie plaatsnam. Wij zagen dat hij vervolgens een stalen koffiekopje op een brandende gaspelt zette. Kennelijk om de koffie warm te houden. Vervolgens zagen wij dat Akseki weer weglep van achter de balie en naast een klant ging staan welke achter een

Zaaknummer: AWB 11/6689 inzake

Pagina 3 van 5

kantspelmachine zat. Wij zagen vervolgens dat alle overige aanwezige klanten onze kant opkeken. Er zaten ongeveer 30 klanten in de zaak.

Ik, eerste verblissant, vroeg Akseki naar een geldig op zijn naam staand legitimatiebewijs. In eerste instantie begreep Akseki kennelijk niet wat er gevraagd werd maar na herhaaldelijke verzoeken om een identiteitsbewijs kwam een bedultend exemplaar van een Turks identiteitsbewijs uit zijn broekzak.

Daar wij, verblissanten, twijfels hadden over het rechtmatig verblijf van . hebben wij hem vervolgens op donderdag 24 februari 2011 te 19.00 uur staandegehouden. (...)"

3.3. De rechtbank stelt vast dat uit het voorgaande duidelijk naar voren komt dat sprake was van Wav-controle en dat elser in dat verband naar zijn identiteitsbewijs is gevraagd. De rechtmatigheid van de Wav-controle kan de vreemdelingenrechter niet toetsen.

3.4. Voorts stelt de rechtbank vast dat elser, nadat herhaaldelijk naar zijn identiteitsbewijs was gevraagd, een Turks identiteitsbewijs heeft getoond. Niet is evenwel gebleken dat dit door elser getoonde identiteitsbewijs - waarvan de inhoud overigens niet als zodanig in het proces-verbaal staat omschreven - vals is bevonden of dat zijn gegevens door de verblissanten zijn geverifieerd. Niet duidelijk is aldus waarop de twijfels van de verblissanten over het rechtmatig verblijf van elser gestoeld zijn. De hiervoor genoemde processen-verbaal maken naar het oordeel van de rechtbank dan ook onvoldoende inzichtelijk waarop het redelijk vermoeden van illegaal verblijf van elser was gebaseerd. Nu uit de omstandigheid dat elser in een koffiehuis aan het werk was en hij desgevraagd een legitimatiebewijs kon tonen, niet een naar objectieve maatstaven gemeten redelijk vermoeden van illegaal verblijf kan worden afgeleid, is elser ten onrechte op grond van artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000 staande gehouden.

3.5. Zoals uit vaste jurisprudentie volgt (uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 30 december 2005, JV 2005/81), maakt de onrechtmatigheid van de staandehouding de daaropvolgende inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. De minister heeft geen belangen gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de onrechtmatigheid van de staandehouding van de vreemdeling geen gevolgen heeft voor de rechtmatigheid van de bewaring. Gelet hierop en op de belangen ter bescherming waarvan het betrokken voorschrift strekt, is de maatregel van bewaring bij afweging van de daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd te achten. De beroepsgrond slaagt, zodat de overige ter zitting aangevoerde beroepsgronden geen bespreking behoeven.

4. Het beroep is gegrond. De maatregel is onrechtmatig opgelegd en heeft tot de opheffing op 4 maart 2011 onrechtmatig voortgeduurd.

5. De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding elser ten laste van de Staat der Nederlanden een vergoeding als bedoeld in artikel 106 van de Vw 2000 toe te kennen en wel tot een bedrag van € 105,- per dag dat elser op een politiebureau ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest en € 80,- per dag dat elser in het huis van bewaring ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest, derhalve in totaal € 660,- (4 x € 105,- plus 3 x € 80,-).

22.Mrt. 2011 11:53

15. MAI, 2011 10:03

SBR VREEMDELINGEN

SBR VREEMDELINGEN

Nr. 1114 P. 11

NR. 118 P. 5/6

Zaaknummer: AWB 11/6689 inzake

Pagina 4 van 5

6. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,— als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,—, wegingsfactor 1).

22. Mrt. 2011 11:53

15. MAA. 2011 10:04

SBR VREEMDELINGEN

SBR VREEMDELINGEN

Nr. 1114 P. 12

NR. 118 P. 6/6

Zaaknummer: AWB 11/6689 inzake

Pagina 5 van 5

Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- beveelt dat verweerder de bewaring onmiddellijk ophoft;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden tot vergoeding van de schade, groot € 660,- (zegge: zeshonderdzesig euro), te betalen aan eiser;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van elser tot een bedrag groot € 874,- (zegge: achthonderdylerenzeventig euro), te betalen aan de griffier van deze rechtbank.

Deze uitspraak is gedaan op 15 maart 2011 door mr. M.S.F. Voskens, rechter, in tegenwoordigheid van mr. M.M. Kuipers, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

Afschrift verzonden op:

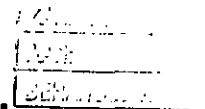
15 MAART 2011

Conc.: MMK
Coll: AEK
D: C
VK

VOOR KOPIE CONFERENTIE DE VRIJHEID
ARRONDISSEMENT RECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel te 's-Gravenhage,
appellant
gemachtigde: mr. J. Laros,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam,
van 15 maart 2011
met kenmerk AWB 11/6689

Inzake:

met IND-kenmerk 8802.02.0084
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. K. Ramdhan
advocaat te (1068 NR) Amsterdam, aan Pieter Calandlaan 134

Procesvertegenwoordiging Den Haag
postbus 30120, 2500 GC
Contactpersoon:
mr. M.D. Conster
Tel. (070) 779 4962

1 Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 15 maart 2011, verzonden op diezelfde dag, met kenmerk AWB 11/6689 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 25 februari 2011 gegrond heeft verklaard, de opheffing van de bewaring heeft bevolen met onmiddellijke ingang, de Minister heeft veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding ten bedrage van € 660,- en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Bij besluit van 25 februari 2011 heeft de Minister aan verweerder een maatregel van bewaring ex artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet opgelegd.
- 2.2 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.3 Op 4 maart 2011 is de maatregel opgeheven in verband met de effectuering van de uitzetting naar Istanbul te Turkije (*productie 2*).

3 Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 25 februari 2011 rechtens juist is en dat er geen grond aanwezig is om te oordelen dat de opgelegde maatregel van meet af aan onrechtmatig was. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Minister heeft de volgende grief tegen de uitspraak.

Grief

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 3.4, op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Voorts stelt de rechtbank vast dat elser, nadat herhaaldelijk naar zijn identiteitsbewijs was gevraagd, een Turks identiteitsbewijs heeft getoond. Niet is evenwel gebleken dat dit door elser getoonde identiteitsbewijs – waarvan de inhoud overigens niet als zodanig in het proces-verbaal staat omschreven – vals is bevonden of dat zijn gegevens door de verbalisanten zijn geverifieerd. Niet duidelijk is aldus waarop de twijfels van de verbalisanten over het rechtmatig verblijf van elser gestoeld zijn. De hiervoor genoemde processen maken naar het oordeel van de rechtbank dan ook onvoldoende inzichtelijk waarop het redelijk vermoeden van illegaal verblijf van elser was gebaseerd. Nu uit de omstandigheid dat elser in een koffiehuys aan het werk was en hij desgevraagd een legitimatiebewijs kon tonen, niet een naar objectieve maatstaven gemeten redelijk vermoeden van illegaal verblijf kan worden afgeleid, is elser ten onrechte op grond van artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000 staande gehouden."

- 3.4. Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 3.5., 4., 5., en 6. op de pagina's 3 en 4 van de aangevallen uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grief

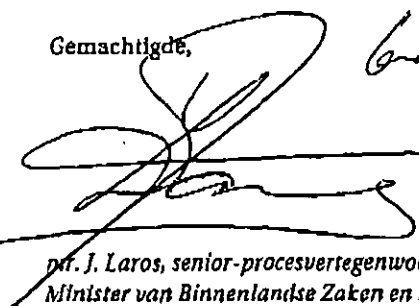
- 3.5. De Minister wenst voorop te stellen dat de rechtbank in rechtsoverweging 3.3. op pagina 3 van de thans bestreden uitspraak op juiste gronden heeft geoordeeld dat blijkens het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding, alsmede het proces-verbaal van bevindingen van 24 februari 2011, voldoende inzichtelijk is dat verweerder niet is staande gehouden op grond van artikel 50 van de Vreemdelingenwet 2000. Hierbij acht de rechtbank op goede gronden van belang dat uit voornoemde processen-verbaal voldoende duidelijk blijkt dat verweerder op 24 februari 2011 omstreeks 18:55 is staande gehouden in het koffiehuis Yenl Nesem, gelegen aan de _____ nummer _____ tijdens een controle welke gericht was op de naleving van de Wet arbeid vreemdelingen. Terecht ook oordeelt de rechtbank dat het niet aan de rechter in vreemdelingenzaken is om te oordelen over het gebruik van andere dan bij of krachtens de Vreemdelingenwet 2000 toegekende bevoegdheden. In zoverre volgt de Minister dan ook de overwegingen van de rechtbank.
- 3.6. Onbegrijpelijk echter acht de Minister het oordeel van de rechtbank in de thans bestreden rechtsoverweging 3.4. van de bestreden uitspraak. Naar de mening van de Minister valt niet in te zien dat uit het procesdossier onvoldoende duidelijk zou blijken waarop het redelijk vermoeden van illegaal verblijf van verweerder is gebaseerd. Immers, uit eerdergenoemde processen-verbaal blijkt aanstonds duidelijk dat verweerder, na meermalen naar zijn identiteitsbewijs te zijn gevraagd tijdens voornoemde controle gericht op de naleving van de Wet arbeid vreemdelingen, enkel een Turks identiteitsbewijs, een zogenoemde Nufus, heeft overgelegd hetgeen bezwaarlijk kan worden aangemerkt als een document als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000. Reeds nu verweerder geen document als hiervoor genoemd heeft overgelegd, dient naar de mening van Minister een redelijk vermoeden van illegaal verblijf te worden verondersteld. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat door verweerder gesteld is noch dat anderszins gebleken is dat verweerder wel over een document als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 beschikt. Dit alles heeft de rechtbank miskend. De rechtbank kan dan ook niet worden gevolgd in haar oordeel dat de staandehouding onrechtmatig is geweest wegens het ontbreken van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf.
- 3.7. De Minister is daarom van oordeel dat de rechtbank de opgelegde maatregel van bewaring rechtmatig had dienen te beoordelen en het inleidende beroep daarom ongegrond had moeten verklaren.

4. Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Minister verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en te doen wat de rechtbank had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep alsnog ongegrond te verklaren.

Den Haag, 22 maart 2011

Gemachtigde,

*Mr. J. Laros, senior-procesvertegenwoordiger
Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 7105
telefax 070 - 779 5506*